

A keresztyén ember harca

Időpont: 1952. november 2. Szentháromság ünnepe után 21. vasárnap

Helyszín: Ötveny

Alapige: Efezus 6,10-17

Végezetre, atyámfiai, legyetek erősek az Úrban, és az ő hatalmas erejében.

Öltözzétek föl az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszságával szemben.

Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak.

Annakokáért vegyétek föl az Istennek minden fegyverét, hogy ellentállhassatok ama gonosz napon, és mindeneket elvégezvén megállhassatok.

Alljatok hát elő, körül övezvén derekatokat igazlelkűséggel, és felöltöztvén az igazságnak mellvasába, És felsarúztván lábaitokat a békesség evangyéliomának készségével;

Mindezekhez fölvevén a hitnek paizsát, amelylyel ama gonosznak minden tüzes nyilát megolthatjátok;

Az idvesség sisakját is fölvegyétek, és a Léleknek kardját, amely az Isten beszéde

Sokat ártottak már a keresztyénségnek azok a naiv lelkek, akik a Jézushoz hívogatás missziói tüzeiben égve szemet hunytak saját nyomorúságaik felett s túlradó boldogsággal beszéltek a keresztyén élet boldogságáról. Ez ugyanis propaganda és nem misszió. A kettő között az a különbség, hogy a propaganda mindig csak részigazságot mond, azaz az igazságnak azt a részét, mely célja elérését kedvezően szolgálja, ezt is erősen kiszínezi, kiáltóvá teszi, ezzel szemben a misszió mindig a teljes igazságot mondja, a fény- és árnyoldalakat egyformán megrajzolja és tárgyilagosságra törekszik. A propaganda emberi erőlködés, a misszió a Szent Lélek ereje. Mindegyikben ég tűz. Amabban az emberi lelkesedés tüze, emebben a Szent Lélek tüze. A keresztyén propaganda által meghódított lelkek hamar kiábrándulnak és becsapottnak érzik magukat, a misszió gyümölcsei ellenben úgy érzik, mint a sébai királyné Salamon király meglátogatásakor: „Mind igaz volt, amit hallottam volt az én lakóföldemben a te dolgaidról.... És imé nekem a felét sem beszéltek el...” (2Krón 9,5-6).

Igaz tehát az, hogy a keresztyén élet boldog, örvendező, békességes élet. De az is igaz, hogy a keresztyénség nem olyan vár, ahová nem tud bejutni a gyötrellem, a keserűség és a harc. Az egész igazság az, hogy a keresztyén embernek is vannak gyötrelmei, de ő gyötrelmei között is boldog; neki is vannak keserűségei, de a keserűségek nem tudják elvenni tőle az örömet; számára is harc az élet, de a harc közepette is békessége van.

Ilyen valóságosan látja Pál is a keresztyén életet s ezért beszél a mai szent leckében arról, hogy a keresztyén ember élete harc.

1. Ki ebben a harcban az ellenség?

Minden harcban fontos az ellenség megismerése. Mégpedig nemcsak a rohamozó közkatonát kell megismernünk, akivel közvetlenül tusakodunk, hanem az egész, ellenünk irányuló hadművelet szellemi irányítóját, a hadi terv kigondolóját is. Pál így ír a keresztyén ember ellenségéről: „Öltözzétek föl az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszságával szemben. Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak.” /11-12. vers/. Nem valami ellen kell tehát harcolnunk, hanem valaki ellen. Nem általában a bűn, nem a test és a vér az ellenségünk. Ezek mind csak eszközök a nagy hadvezér harcában. Az ő ellenségünk az ördög.

Tudom, hogy vannak, akik egy kézlegyintéssel intézik el az ördögöt. Vagy egyszerűen tagadják a létét, vagy csupán a bűn megszemélyesítését látják benne. Az ilyeneknek csak azt mondom, hogy Jézus élő, személyes lénynek tartotta. Harcolt vele s egész élete célját abban látta, hogy az ördög munkáit lerontsa (1Ján 3,8). Ugyanezt a tapasztalatot szerezte mindenki, aki felvette a harcot a bűn ellen. Rá kellett jönnie, hogy nem személytelen erővel kell harcolnia, hanem egy fűrfangos, csalfa, erőszakos személyiséggel. Ha te is az ördögtagadók közé tartozol, vigyázz, mert épp ezzel is, te magad azt bizonyítod, hogy áldozata vagy neki. Az ördög álcázott ellenség. Nagy művészettel tagadja le létét s hiteti el, hogy nincs. Egyszer majd kilép rejtekhelyéből, lerántja álarcát s eléd áll, mint vádló. Vádolni fog épp azokkal a bűnökkel, amelyeket az ő kísértéseinek engedve követtél el s minden kétségbeesett tiltakozásod dacára visz magával a kárhozatba.

Pál hatalmas fejedelemnek nevezi őt. Persze csak Isten engedélyével, csak az Isten által megszabott korlátok között s csak egy időre, de mégis ő e világ fejedelme a gonoszok megbüntetésére és a kegyesek megpróbálására. Hatalmasságok, gonosz lelkek vannak alája rendelve. Jézus is beszél az ördögről és az ő angyalairól (Máté 25,41b). Gyilkos a célja. Jézus azt mondja róla: „...emberölő volt kezdettől fogva...” (Ján 8,44). Ezt a célját nagy ravaszsággal hajtja végre. Jézus is ezt mondja róla: „...hazug és hazugság atyja.” (Ján 8,44). Szép nevet ad a rút bűnnek. Eltakarja a gonosz útjának borzalmas végét. Isten figyelmeztető igéjét kilopja a szívünkől, vagy félremagyarázza, vagy hitelét megrontja. Barátunknak mutatja magát. Még a világosság angyalának álarcába is be tud öltözni (2Kor 11,14). Emellett erőszakos. Nem ismer lehetetlenséget, számára reménytelen esetet. Még Jézust is megkísértette. Ahol vereséget szenved, ott is újra meg újra harcba indul. Mikor Jézustól vereséget szenvedett, őt is csak egy időre hagyta el s azután újra támadott (Luk 4,13). Van idő, amikor különös erővel támad. Ez a sötétség órája (Luk 22,53b), a gonosz nap. Pál gonosz nap alatt elsősorban a Krisztus visszajövele előtti nagy megpróbáltatás idejét érti, de általában gonosz minden olyan nap, amikor különösen pergőtűz alá vesz az ördög, amikor forróbb a harc, amikor nagyobb az elbukás veszélye.

Ez a harc mindenki harca. Amint Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözljön (1Tim 2,4), ugyanúgy az ördög azt akarja, hogy minden ember elkárhozzék: Ádám, Éva, Jézus Krisztus, te is, meg én is. Nem szurkoló szemlélői vagyunk tehát ennek a harcnak, hanem mi magunk vagyunk bent a szorítóban.

2. A másik, amiről beszél az apostol: Mik ebben a harcban a fegyvereink?

A 13-17. versben így sorolja fel a fegyvereket: „*Annakokáért vegyétek föl az Istennek minden fegyverét, hogy ellentállhassatok ama gonosz napon, és mindeneket elvégezvén megállhassatok. Álljatok hát elő, körül övezvén derekatokat igazlelkűséggel, és felöltöztvén az igazságnak mellvasába, És felsarúztván lábaitokat a békesség evangyéliomának készségével; Mindezekhez fölvevén a hitnek paizsát, amelylyel ama gonosznak minden tüzes nyilát megolthatjátok; Az idvesség sisakját is fölvegyétek, és a Léleknek kardját, amely az Isten beszéde*”. Hat fegyvert sorol fel, melyek részben az öltözethez tartoznak, részben védő, részben támadó fegyverek.

Az első az igazlelkűség öve. Valamikor az öltözet sokkal bővebb, lazább volt, mint ma, a szabad mozgás tehát csak úgy volt lehetséges, ha övvel testhez szorították a ruhát. A mai testhez álló formaruhák mellett az öv ezt az eredeti jelentőségét elveszítette, de a derékszíj ma is megmaradt a szolgálat jelképének. Ez az első ma is, amit a szolgálatba lépő katona magára vesz. A keresztyén harcos sohse dobhatja le a derékszíjat. Mindig szolgálatban van, még pedig igazán, teljes lélekkel, őszintén, becsületesen. Ezért hívják derékszíját az igazlelkűség övének. Győzni ebben a harcban tehát csak úgy lehet, ha sohse helyezük magunkat pihenőbe, ha nem engedjük szétszóródni gondolatainkat, hanem becsületes katonaként állunk a vártán. Vigyázzatok! Ezt köti Jézus is tanítványai lelkére a sötétség óráján.

A másik az igazság mellvasa. Páncél ez, mely védi a harcost a nyíl, a dárda és a kard ellen. A keresztyén harcos páncélja a megigazulás, melyet a bűnök bocsánata által kapunk ajándékba Istentől. Mikor az ördög kétségessé teszi istenfiúságunkat, szemünkre hányja bűneinket s azzal rémisztget, hogy ilyen bűnösnél már minden mindegy, az veri vissza a támadást, hogy igazságunk, üdvösségünk nem a mi jóságunkon alapul, hanem az Isten kegyelmén.

A harmadik a békesség evangéliuma készségének saruja. A saru a szilárd, biztos lépést biztosítja. Mezítláb nem lehet harcolni. A tövis, a göröngy, a kő bizonytalanná teszi a harcos mozgását. Nem tud gyorsan járni. A keresztyén harcos gyorslábú, készséggel végzi az Istennel és emberrel való megbékélés szolgálatát. Ez a szolgálat őrzi. Míg másokat békéltet, maga békességben marad.

A negyedik a hit pajzsa. A gonosz tüzes nyilai ellen van rá szükség. A pajzs bőrfelületébe befűrődő tüzes nyíl megoltódik. Mikor gonosz gondolatok, vérforraló indulatok tüzes nyilával akarja lángba borítani szívünket az ördög, a hit mindig Isten mellett dönt, s ezt kiáltja a Sátán felé: Távozz tőlem!

Az ötödik az üdv sisakja. A sisak a fejet védi. Az üdv sisakja az üdv reménysége. A keresztyén harcos nem veszíti el a fejét. Nem felejt el, hogy milyen drága kincsről van szó, mikor az üdvössége forog kockán.

A hatodik a Lélek kardja, amely az Isten beszéde. Jézus megkísértésének története (Máté 4,1-11) mutatja, milyen nélkülözhetetlen és milyen eredményes az Isten ígéje az ördög elleni harcban. Jézus is ezzel vívja ki győzelmét az ördög felett. Csak bibliás, Isten ígéjével rendszeresen táplálkozó, benne élő emberé a győzelem.

A harchoz Isten minden fegyverét fel kell venni /13. vers/. Baj, ha egy is hiányzik. Mindig mindegyikre szükség van. Nem bízhatom el magam, hogy ezt a kísértést mezítláb, pusztá mellel, fedetlen fővel egy szál karddal a kezemben is le tudom győzni. A hamis biztonságérzetből mindig bukás lesz.

3. Még egy dolgról beszél az apostol: Mik ennek a harcnak a kilátásai?

Jogos ez a kérdés. Ilyen hatalmas ellenféllel ilyen nyomorult ember, mint én, reménységgel vehetem-e fel a harcot? Bírom-e ezt a talpig fegyverben való életet, ezt az állandó riadó-készültséget, amit a mai ige is kíván? Jaj annak, aki ebbe a kérdésbe belegyábul! Aki reménység nélkül indul a harcba, az már az ütközet előtt elveszítette a csatát. Ezért állítja az apostol az egész szakasz elejére ezt a felszólítást: „...*atyámfiain, legyetek erősek az Úrban, és az ő hatalmas erejében.*” /10. vers/. Mi magunk ebben a harcban csak elbukhatunk, de harcol mellettünk, velünk és bennünk Krisztus, a győző vitéz. A kísértés idején imádkozik értünk (Luk 22,31-32), hogy el ne fogyatkozzék a hitünk. Amikor a harcban hozzá kiáltunk, mint örök főpap, a védelmébe vesz, keblére ölel, és kegyelme palástjával befedez minket (Zsid 4,14-16). Győzelmével megmutatja, hogy az ördög hatalmas, ravasz s erőszakos ugyan, de alapjában gyáva, amint Jakab 4,7 is mondja: „...*álljatok ellene az ördögnek, és elfut tőletek.*”. Megmutatja, hogy a kísértés legyőzése nagyobb boldogságot hoz, mint az annak való engedés. Akit az ördög kénytelen elhagyni, ahhoz angyalok jönnek és szolgálnak neki (Máté 4,11). Krisztus erősebb, mint az ördög.

Egyik evangéliumi énekünkkel hadd zengjük tehát: „Itt harc van és baj, munka, s sötét az ég, Ám odafent napfényre válik az ég, Ha egyszer majd láthatom fényes orcád, És zenghetek örökké halleluját.” (98. ének 7.vers).

Ámen.